

ВИШЕМ СУДУ У БЕОГРАДУ

Тужиља: Бранкица Јанковић,
Повереница за заштиту равноправности,
Булевар краља Александра 84,
11000 Београд

Тужени: Марко Јовановић,
Завод за ургентну медицину града Београда,
Грачаничка 22, 11000 Београд,
кога заступа адв. канцеларија Инклузија из
Београда, по пуномоћју које прилаже у
прилогу

На основу чл. 297. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 – др. закон; у даљем тексту ЗПП) у законом предвиђеном року тужени подноси

ОДГОВОР НА ТУЖБУ

Предмет спора: заштита од дискриминације

Вредност предмета спора: 15.000 динара

(У складу са чл. 28. Закона о судским таксама)

3 примерка **4** прилога

1. По пријему тужбе у предмету П 123/24, коју је Повереница за заштиту равноправности подигла против Марка Јовановића, кога заступа адвокатска канцеларија Инклузија из Београда, најпре бисмо се осврнули на процесне недостатке тужбе. Наиме, Повереница за заштиту равноправности може покренути поступак поводом дискриминације конкретног лица само на основу његове писане сагласности (чл. 33. ст. 3. Закона о забрани дискриминације, „Сл. гласник РС”, бр. 22/2009 и 52/2021; у даљем тексту ЗЗД). Из околности случаја јасно је да Повереница нема сагласност законског заступника малолетног Мустафе Халимија

за вођење поступка поводом наводне дискриминације малолетног Мустафе Халимија. С обзиром на то, нису испуњене процесне претпоставке за вођење поступка поводом навода о извршеној непосредној дискриминацији малолетног Мустафе Халимија (параграфи 6. и 7. тужбе), као и о повреди забране узнемиравања и понижавајућег поступања из чл. 12. ЗЗД према малолетном Мустафи Халимију (параграфи 5.2. и 8. тужбе).

**Доказ: Притужба Удружења грађана „Роми за једнакост”,
Одговори на питања бр. 16 и 17;**

2. Процесне претпоставке нису испуњене у погледу навода да је учињена непосредна дискриминација малолетног Мустафе Халимија у поступку пружања услуга здравствене заштите јер „Мустафи Халимију није била указана адекватна здравствена помоћ у смислу детаљног медицинског прегледа” (параграф 6. тужбе). Наиме, тужила истиче да је тужени повезао „малолетника, само због претпоставке да је Ром, са наркоманијом” што је за последицу имало „непрофесионалан здравствени преглед и потенцијално угрожавање здравља”, као и да „премиса да је пацијент под утицајем психоактивних супстанци, не ослобађа га дужности да пружи здравствене услуге” (параграф 7. тужбе). Тужила тврди да је тужени тиме извршио акт дискриминације деце из чл. 22. ЗЗД и акт дискриминације с обзиром на здравствено стање из чл. 27. ЗЗД. Међутим, поступак пружања здравствене заштите није предмет притужбе, како је то јасно назначено у чињеницама случаја. Притужба се тиче наводног акта дискриминације који се догодио путем Вајбер групе, на шта чињенице случаја упућују. Поводом обављеног здравственог прегледа од 12.08.2024. године, у току је поступак контроле од стране Завода за ургентну медицину, због чега ово питање, како је то у чињеницама случаја наведено, не представља предмет конкретног поступка пред овим судом. Притом, чак и да су чињенице случаја другачије, тужила нема сагласност законског заступника малолетника Мустафе Халимија за вођење поступка поводом наводних аката дискриминације извршених приликом здравственог прегледа.

**Доказ: Одговори на питања бр. 1 и 21,
а у вези са чл. 21. и 25. Правила такмичења;**

3. У прилог претходно наведеном још указујемо да је тужени редовно интервенисао у ромским насељима, не само у насељу „Лола”, да је и раније лечио Роме, те да никада није одбио да пружи помоћ пацијентима ромске националности. Речено произилази из чињеница случаја, а јасно указује на професионалност туженог у

раду, односно на поштовање Етичког кодекса лекара. Нарочито треба имати у виду да су наводи малолетника, с једне стране, који су представљени у Притужби, и наводи туженог доктора, с друге стране, који су представљени у његовом Одговору на притужбу, поводом активности предузетих током здравственог прегледа веома различити, због чега је овај догађај предмет других поступака. Тужиља истиче да је тужени неоправдано ускратио информације о тренутном здравственом стању малолетника тиме што је приликом прегледа рекао „да није епи напад”, без пружања даљих информација (параграф 7. тужбе). Таква логика је неодржива јер се могу ускратити само оне информације које се претходно поседују, а тужени није у датом тренутку поседовао никакве друге информације о здравственом стању малолетника. Притом, чињенице случаја јасно упућују да до угрожавања здравља малолетника у конкретном случају није дошло, из којих све разлога поступак пружања здравствених услуга није предмет поднете притужбе. Тиме је тужиља изашла из оквира чињеничног стања повода за пружање заштите од дискриминације, при чему нема сагласност наводно дискриминисаног лица.

Доказ: Притужба Удружења грађања „Роми за једнакост”,

Одговор на притужбу,

Одговори на питања бр. 7 и 11,

а у вези са чл. 21. и 25. Правила такмичења;

4. Тужиља истиче наводну повреду достојанства малолетног Мустафе Халимија, што представља повреду чл. 12. ст. 1. ЗЗД (параграф 8. тужбе). Истовремено, тужиља истиче да пасивни субјект јесте и целокупна ромска заједница, али не раздваја акте повреде достојанства одређеног лица и достојанства групе. Ово је нужно из разлога што повреда достојанства одређеног лица (због његове националне припадности, пола, година старости и других личних својстава) не представља истовремено и повреду достојанства целе групе којој лице припада с обзиром на истакнуто лично својство. Тужиља није указала на који начин је повређено достојанство малолетника Мустафе Халимија, осим чињенице да је он припадник ромске заједнице, а поруке су се тичале ромске заједнице. Међутим, како је и претходно указано, тужиља нема сагласност законског заступника малолетног Мустафе Халимија за вођење оваквог поступка, због чега нису испуњене процесне претпоставке за разматрање наводне повреде чл. 12. ст. 1. ЗЗД у односу на малолетног Мустафу Халимија.

5. У складу са претходно наведеним, тужени тражи од суда да тужбу одбаци као недопуштену у делу у којем су истакнуте наводне повреде чл. 12. ст. 1, чл. 22. и 27. ЗЗД које се односе на малолетног Мустафу Халимија, будући да у конкретном случају постоји процесни недостатак за вођење поступка, а и када би овај недостатак био отклоњен, овај поступак тиче се само дискриминације у дигиталном окружењу, како је у Одговорима на питања апострофирано.
6. У погледу преосталог дела тужбених захтева, тужени у потпуности оспорава њихову основаност, те износи чињенице и предлаже извођење доказа наведених у прилогу, којима ће доказати да његови поступци не представљају дискриминацију у смислу одредаба ЗЗД.
7. Будући да тужила није предложила суду временски оквир парнице, а имајући у виду чл. 303. ст. 1. ЗПП, тужени предлаже да се одрже два рочишта, на којима ће се извести докази и да се поступак оконча у року од четири месеца, а сходно начелу хитности прокламованим чл. 41. ст. 3. ЗЗД.
8. Тужила тврди да је тужени објављивањем увредљивих порука у Вајбер групи радника хитне помоћи, допринео продубљивању стереотипа о Ромима, на тај начин што је спорним порукама подстицао на искључење и сегрегацију Рома у погледу здравствене заштите, те да исте представљају говор мржње и узнемиравање и понижавајуће поступање према припадницима ромске заједнице. Тужени свој захтев за одбијање тужбених захтева тужиле као неоснованих, образлаже следећим чињеницама: да се објављивањем наведених порука у Вајбер групи не подстиче на искључење и сегрегацију ромске националне мањине, те да оне не представљају говор мржње (чл. 11. ЗЗД), односно да наведене поруке не представљају повреду достојанства групе лица (чл. 12. ЗЗД). У наставку одговора, тужени ће образложити своје тврдње и показати да у конкретном случају није дошло до дискриминације подносилаца притужбе.
9. Према чл. 2. ст. 1. ЗЗД, дискриминација и дискриминаторско поступање означавају неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лице или групу лица, на отворен или прикривен начин, а које се заснива на личном својству. Даље, према чл. 6. ЗЗД, непосредна дискриминација постоји ако се лице или група лица, због његовог, односно њиховог личног својства, у истој или сличној ситуацији, било којим актом, радњом или пропуштањем, стављају или су стављени у неповољнији положај, или би могли бити стављени у такав положај. Из наведених

дефиниција произилазе два конститутивна елемента дискриминације и дискриминаторског поступања – неједнак третман, што представља стављање једног лица или групе лица у неједнак положај, и лично својство. У конкретном случају, тврдимо да је из реферата тужбе нејасно истакнуто лично својство, будући да није прецизно наведено: тужила се у параграфу 1. тужбе позива на националну припадност и етничко порекло као основ дискриминације, да би потом у параграфу 5. истакла да је посреди „дискриминација на основу расе”.

10. Тужени истиче да поруке послате у Вајбер групи не представљају говор мржње и да је слобода изражавања мишљења гарантована Уставом Републике Србије („Сл. гласник РС”, бр. 98/2006 и 115/2021) и ратификованим међународним уговорима. Слобода изражавања је уграђена у темеље демократског друштва и један је од основних услова за његов напредак и за развој сваког човека (И. Крстић, Т. Маринковић, Европско право људских права, Савет Европе, 2016, стр. 208). Право на слободу изражавања загарантовано је чл. 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода („Сл. лист СЦГ - Међународни уговори”, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2005 - испр. и „Сл. гласник РС - Међународни уговори”, бр. - 12/2010 и 10/2015, у даљем тексту: ЕКЉП), која се ослања на прокламације чл. 19. Универзалне декларације о људским правима и чл. 19. Међународног пакта о грађанским и политичким правима („Сл. лист СФРЈ”, бр. 7/71). Насупрот слободи говора стоји забрана говора мржње, те тужени истиче да је неопходно утврдити да ли поруке које је написао у Вајбер групи имају обележја говора мржње који су предвиђени националним и међународним прописима. Према чл. 11. ЗЗД забрањује се говор мржње на следећи начин: „Забрањено је изражавање идеја, информација и мишљења којима се подстиче дискриминација, мржња или насиље против лица или групе лица због њиховог личног својства, у јавним гласилима и другим публикацијама, на скуповима и местима доступним јавности, исписивањем и приказивањем порука или симбола и на други начин.” Дакле, да би се радило о говору мржње неопходно је да се: 1. изражавањем мишљења подстиче дискриминација, мржња или насиље против лица или групе лица, 2. на основу личног својства, и 3. у јавној сфери. Ови елементи треба да буду кумулативно испуњени, те одсуство једног од њих доводи до тога да наведеног облика дискриминације нема.
11. Тужени истиче да је тужила у тужби навела делове поруке без да образложи на који начин поруке заправо подстичу дискриминацију и мржњу према Ромима.

Имајући у виду став Европског суда за људска права (у даљем тексту: ЕСЉП), изражен у пресуди *Kaboglu and Oran v. Turkey* (2018, §§ 84–85), где је Суд приликом процене да ли одређене реченице индиректно или директно позивају на насиље, тумачио сваку реченицу понаособ, образлажући да ли и због чега подстичу на мржњу и дискриминацију, тужени истиче пропуст тужиле да образложи на који начин поруке подстичу на мржњу и дискриминацију према Ромима.

12. Да би се сматрале изјавама које подстичу насиље, речи које је тужени употребио требало би да директно позивају на употребу силе или насиља према одређеној групи или појединцима. У порукама, међутим, нема експлицитног позива на насиље. Тужени се жали на насиље које је он, као лекар, искусио приликом интервенције, али његове изјаве не сугеришу да би решење било у нападу или насиљу према било коме и не подстиче да се насиље користи као одговор. Изјавом „Ко зна ко ће следећи од нас да буде нападнут приликом доласка”, тужени изражава страх и забринутост због безбедности, али не каже да би било који лекар требало да узврати насиљем или да делује насилно према онима који нападају.
13. Даље, у контексту подстицања на мржњу и дискриминацију према припадницима ромске националности, тужени истиче да иако поруке можда садрже изразе који могу бити увредљиви, исти не подстичу на мржњу према Ромима. Тужени подсећа да право на слободу изражавања важи и за речи које могу бити шокантне, увредљиве или узнемирујуће. У прилог речено истичемо да је ЕСЉП ово право признао још у својим првим пресудама рекавши: „Слобода изражавања (...) се односи не само на „информације” или „идеје” које су друштвено прихватљиве, неувредљиве или према којима је јавност индиферентна, већ и на оне које могу да увреде, шокирају или узнемире државу или било који део становништва. То налаже плурализам, толеранција и широкогрудост, без којих нема „демократског друштва” (*Handyside v. United Kingdom*, 1976, § 49). Међутим, важно је нагласити и став ЕСЉП, да употреба вулгарних фраза није сама по себи одлучујућа у процени увредљивог израза јер може послужити само у стилске сврхе. За ЕСЉП, стил представља облик изражавања и он је, као такав, заштићен заједно са суштином изражених идеја и информација (*Savva Terentyev v. Russia*, 2019, § 61; *Bédat v. Switzerland*, 2016, § 48; *Perinçek v. Switzerland*, 2015, § 196).
14. Тужени указује на став ЕСЉП у случају *Savva Terentyev v. Russia*, где је утврђено да коментар подносиоца представке, остављен испод објаве на јавном блогу, који гласи: „Свиња увек остаје свиња. Ко постаје полицајац? Само малоумници и

хулигани – најглупљи и најнеобразованији представници животињског света. Било би сјајно када би у центру сваког руског града, на главном тргу... била пећ, као у Аушвицу, у којој би свечано сваки дан, а још боље, два пута дневно (рецимо у подне и поноћ) неверни пандури били спаљени. Народ би их спаљивао. Ово би био први корак ка чишћењу друштва од ове прљавштине полицајаца” не представља говор мржње. Суд је истакао да у овом случају, иако је формулација оспорених изјава заиста била увредљива и жестока, оне се не могу сматрати распиривањем приземних емоција или укорењених предрасуда у покушају подстицања мржње или насиља према руским полицајцима. Као што је ЕСЉП приметио, то је пре била емотивна реакција подносиоца представке на оно што је он видео као пример насилног понашања полицијског особља (2019, §§ 67–87). Попут овог случаја, и тужени истиче да се налазио у стресној ситуацији због инцидента у којем је физички нападнут и да је користио „тешке речи” да би изразио своје фрустрације према стварима које види као проблеме у друштву и систему. Изјаве садржане у порукама јесу биле резултат његове тренутне емотивне реакције, али оне не садрже позиве на мржњу и дискриминацију према Ромима. Када тужени говори о „људима који не знају за одговорност” и „живљење на рачун државе”, он заправо, критикује социјални систем и начин на који, према његовом мишљењу, појединци могу злоупотребити ресурсе друштва. Ове изјаве не имплицирају мржњу према тим особама, већ се односе на његову фрустрацију због начина на који функционишу социјалне политике. Тужени сматра да би проблеме требало решавати кроз институције, а не насиљем. То је критика према ширем друштвеном проблему (неодговорно понашање одређених људи или злоупотреба социјалних бенефиција), а не подстицање на мржњу према тим људима.

15. Сходно свему наведеном, а имајући у виду да поруке које је тужени слао у Вајбер групу не подстичу на мржњу, дискриминацију или насиље према Ромима, тврдимо да није испуњен један од кумулативно прописаних услова који једно понашање чини говором мржње, из чега, последично, произилази да забрана говора мржње из чл. 11. ЗЗД није повређена.
16. Даље тврдимо да није дошло ни до узнемиравања и понижавајућег поступања према припадницима ромске заједнице, које је забрањено чл. 12. ст. 1. ЗЗД. Наиме, тврдња је тужиље, да тужени „стављајући Роме, због разлике у степену образовања, у неравноправан положај у односу на лекаре у групи која броји 340 чланова, несумњиво ствара непријатељско, деградирајуће, понижавајуће и увредљиво

окружење за припаднике ромске националне мањине” (параграф 8. тужбе). Према чл. 12. ст. 1. ЗЗД, забрањено је узнемиравање, понижавајуће поступање и полно и родно узнемиравање, које има за циљ или представља повреду достојанства лица или групе лица, на основу њиховог личног својства, а нарочито ако се тиме ствара застрашујуће, непријатељско, деградирајуће, понижавајуће и увредљиво окружење. Да би постојало узнемиравање и понижавајуће поступање, морају бити кумулативно испуњени одређени услови: 1. да постоји вербално или невербално изражавање мишљења, идеја и ставова путем непосредног обраћања лицу или групи лица, 2. које има за непосредни циљ или представља објективну повреду достојанства лица или групе лица, 3. због њиховог личног својства. Квалификовани облик узнемиравања и понижавајућег поступања постоји уколико је створено непријатељско, деградирајуће, понижавајуће и увредљиво окружење.

17. Једна од основних разлика између говора мржње из чл. 11. ЗЗД и узнемиравања и понижавајућег поступања из чл. 12. ЗЗД, због чега и постоје као засебни облици дискриминације, огледа се у захтеву да постоји непосредно обраћање лицу или групи лица када је реч о узнемиравању и понижавајућем поступању (Н. Петрушић, *Говор мржње и узнемиравајуће и понижавајуће поступање: Правна квалификација и разграничење*, 2019, стр. 12). Осврћући се још једном на чињенично стање случаја, истичемо да је наведене поруке тужени послао у затворену, приватну Вајбер групу, чији су чланови искључиво лица која су запослена у Заводу за ургентну медицину. Стога се у конкретном случају наведено понашање туженог не може сматрати непосредним обраћањем припадницима ромске националне мањине. Узимајући у обзир суштинску разлику на основу које се прави дистинкција између ова два облика дискриминације, да се конкретно понашање огледа у јавном обраћању трећим лицима, када је реч о чл. 11. ЗЗД, односно непосредном обраћању лицу или групи лица, када је реч о чл. 12. ЗЗД, остаје нејасно на који начин их тужила у тужби разграничава, будући да не образлаже елементе чл. 12. ЗЗД и да на истим порукама туженог (упоредити параграфе 8. и 9.2. тужбе) заснива тврдње и у погледу чл. 11. ЗЗД и у погледу чл. 12. ЗЗД. Неспорно је да наведени чланови регулишу засебне и одвојене облике дискриминације. До стицаја између говора мржње и узнемиравајућег и понижавајућег поступања долази када се изазивањем или ширењем мржње истовремено ствара осећај угрожености код појединца или групе лица против којих је говор мржње уперен, али и онда када је лице, односно група лица део аудиторijума пред којим се говор мржње изражава (Н. Петрушић,

Говор мржње и узнемиравајуће и понижавајуће поступање: Правна квалификација и разграничење, 2019, стр. 14). У тужби је истакнута претходна пракса Поверенице, у којој је утврђена повреда чл. 12. ЗЗД. Међутим, у оба случаја (Мишљење бр. 489/2012 и Мишљење бр. 160/2019) реч је била о изјавама учињеним путем јавних медија, па тако изражено мишљење може да представља непосредно обраћање припадницима ромске заједнице јер су и они део аудиторијума којем су изјаве упућене. Када је реч о порукама у затвореној и приватној Вајбер групи, тако изражено мишљење не представља непосредно обраћање.

18. Тужила тврди да је тужени слањем порука у Вајбер групи здравствених радника несумњиво створио непријатељско, деградирајуће, понижавајуће и увредљиво окружење за припаднике ромске националне мањине (параграф 8. тужбе). Имајући у виду да тужила не образлаже чињенице у чему се огледа постојање непријатељског, деградирајућег, понижавајућег и увредљивог окружења, нити нуди доказе којима би се такве чињенице поткрепиле, сматрамо да се не може прихватити став тужиле да је „несумњиво” да је створено такво окружење. Супротно тужилиним наводима, указујемо на поруку коју је у Вајбер групи упутила туженом његова колегиница, којом је истакла да јој је жао због онога што му се догодило, али истовремено опомињујући „да не врши генерализацију према свим припадницима ове националне мањине”. Речено недвосмислено потврђује да лица у групи нису прихватила мишљење туженог, да се комуникација није наставила у негативном смеру, те да није створено непријатељско, деградирајуће, понижавајуће или увредљиво окружење.

Доказ: Одговори на питања бр. 8 и 23.

19. Тврдимо да није испуњен критеријум непосредног обраћања групи лица, односно припадницима ромске националне мањине, и да послатим порукама у Вајбер групи није створено непријатељско, деградирајуће, понижавајуће и увредљиво окружење, те да нису кумулативно испуњени услови из чл. 12. ЗЗД и да нема повреде забране узнемиравања и понижавајућег поступања.
20. Иако у реферату тужбе не објашњава, а у петитуму тужбе се не позива на овај облик дискриминације, тужила, већ на почетку, тврди да је тужени поруком „Мени је жао и криво што имамо посла са пацијентима из друштвеног талоба и у томе блату се и ми упрљамо. Докле ћемо дозволити да нас тури ко стигне” подстицао на искључење и сегрегацију Рома у погледу здравствене заштите. Тужени, стога, осећа потребу да подсети да, према чл. 5. ст. 2. ЗЗД сегрегација представља сваки акт

којим физичко или правно лице раздваја без објективног и разумног оправдања друга лица или групу лица на основу личног својства, а да у конкретном случају тужени не врши никакво раздвајање, нити је он, као лекар, у позицији да то чини.

21. Тужила се у тужби позива на став ЕСЉП у случају *Aksu v. Turkey* ([GC], 2012, §44), да је дискриминација по основу етничког порекла облик расне дискриминације, која је нарочито тежак облик дискриминације. Тужени истиче да је став ЕСЉП из наведене пресуде непримењив на конкретан случај, из разлога што ЗЗД у чл. 13. не предвиђа расну дискриминацију као један од тежих облика дискриминације, већ у чл. 24. предвиђа дискриминацију националних мањина као засебан облик дискриминације. Стога сматрамо да је у конкретном случају наведена пресуда непримењива.
22. Напошетку, тврдимо да није дошло ни до повреде чл. 13. ст. 1. и ст. 7. ЗЗД. Тужила истиче да је дискриминација учињена из нетрпељивости према оштећенима (параграф 5.2. тужбе), те да су тиме остварена и два тежа облика дискриминације и то изазивање и подстицање мржње и неравноправности из чл. 13 ст. 1. ЗЗД, и дискриминација која доводи до тешких последица по дискриминисаног и друга лица из чл. 13. ст. 7. ЗЗД. Наиме, чл. 13. ст. 1. ЗЗД као тежак облик дискриминације подразумева изазивање и подстицање неравноправности, мржње и нетрпељивости по основу националне, расне или верске припадности, језика, политичког опредељења, пола, родног идентитета, сексуалне оријентације и инвалидитета и старосног доба. Претходно смо већ указали да поруке туженог нису ни изазвале ни подстакле дискриминацију, мржњу и нетрпељивост према припадницима ромске заједнице, јер поводом порука туженог комуникација у Вајбер групи се није наставила. Према чл. 13. ст. 7. ЗЗД тежак облик дискриминације представља дискриминација која доводи до тешких последица по дискриминисаног, друга лица или имовину, а нарочито ако се ради о кажњивом делу код кога је претежна или искључива побуда за извршење била мржња, односно нетрпељивост према оштећеном која је заснована на његовом личном својству. Тужила истиче да је угрожена доступност услуга хитне помоћи становницима ромских насеља (параграф 10. тужбе). Међутим, истичемо да су такви наводи нетачни јер, прво, тужени се редовно одазивао позивима за интервенције у ромским насељима, као и његове колеге, и друго, чињеница да комуникација у Вајбер групи није настављена и да чланови групе нису подржали туженог приликом његовог излива фрустрације због претрпљеног напада показује да чланови групе немају никакву резерву за

одазивање на позиве за пружање хитне помоћи у ромским насељима. Како у конкретном случају дискриминације нема, не може се говорити ни о наступању теже последице по дискриминисаног.

23. Тужени истиче да термин „Цигани” он није користио у пежоративном смислу, односно као погрдан и увредљив, имајући у виду да је исти учестао и уобичајен у друштву, те да се стална присутност овог термина у бројним песмама не перципира као увреда. Стога тужени није могао да створи слику да ће подносилац притужбе његово понашање сматрати дискриминаторним. Ипак, уважавајући реакцију подносиоца притужбе, тужени користи ову прилику да предложи покретање поступка посредовања, било од стране суда било од стране тужиље као надлежног органа за борбу против дискриминације у домаћем правном систему, ради мирног решавања спора са породицом Халими, све у складу са чл. 11. у вези чл. 305. ст. 3. ЗПП и чл. 17. ст. 1. Закона о посредовању у решавању спорова („Сл. гласник РС”, бр. 55/2014). Тужени је вољан да своје појашњење понуди кроз поступак медијације, те чини такав предлог у складу са чл. 340. ЗПП.
24. Узимајући у обзир све претходно наведено, сматрамо да тужиља није учинила вероватним да је учињен акт дискриминације, те да у смислу чл. 45. ст. 2. ЗЗД није дошло до пребацивања терета доказивања на туженог. Ипак, тужени је изнео све чињенице и понудио доказе на основу којих произилази да предузета радња не представља акт дискриминације. Имајући у виду наведено, тужени сматра да су тужбени захтеви тужиље – да се утврди дискриминација, да се забрани вршење дискриминације убудуће и да се отклоне последице дискриминације – неосновани.
25. Имајући у виду указане процесне недостатке тужбе, тужени прелаже да суд, након одржавања рочишта из чл. 294. ЗПП, у складу са чл. 101. ст. 5. ЗПП донесе

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба Повереника за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд, против туженог Марка Јовановића, ког заступа адв. канцеларија Инклузија, у делу у ком је тражено да се утврди да је тужени непружањем адекватног лекарског прегледа и објављивањем увредљивих порука у Вајбер групи радника хитне помоћи дискриминаторно поступио у односу на малолетног Мустафу Халимија, као недопуштена.

НАЛАЖЕ СЕ Поверенику за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд, да туженом Марку Јовановићу, ког заступа адв. канцеларија Инклузија, надокнади трошкове поступка, колико они буду износили, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

26. У погледу преосталог дела тужбе и истакнутих тужбених захтева, тужени предлаже да суд спроведе законом прописани поступак и донесе

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев Повереника за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд, да се утврди да је тужени Марко Јовановић, објављивањем увредљивих порука у Вајбер групи радника хитне помоћи, допринео продубљивању стереотипа о Ромима, и дискриминаторно поступио у односу на популацију Рома у Србији, као **НЕОСНОВАН**.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев Повереника за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд којим се забрањује туженом, Марку Јовановићу, даље вршење дискриминације, као **НЕОСНОВАН**.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев Повереника за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд, да тужени објави о свом трошку ову пресуду у дневном листу „Данас” и у Српском медицинском часопису Лекарске коморе Србије, као **НЕОСНОВАН**.

НАЛАЖЕ СЕ Поверенику за заштиту равноправности, Булевар краља Александра 84, Београд, да туженом Милану Јовановићу, ког заступа адв. канцеларија Инклузија, надокнади трошкове поступка, колико они буду износили, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Састав одговора: 24.750,00 динара

У Београду, 30.11.2024. године

Пуномоћник туженог

Тим Инклузија

ЛИТЕРАТУРА

Правни прописи Републике Србије

- Закон о забрани дискриминације („Сл. гласник РС”, бр. 22/2009 и 52/2021);
- Закон о парничном поступку („Сл. гласник РС”, бр.72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 910/2023 – др. закон);
- Закона о посредовању у решавању спорова („Сл. гласник РС”, бр. 55/2014);
- Закон о судским таксама („Сл. гласник РС”, 28/94, 53/95, 16/97, 34/2001 - др. закон, 9/2002, 29/2004, 61/2005, 116/2008 - др. закон, 31/2009, 101/2011, 93/2012, 93/2014, 106/2015 и 95/2018);
- Устав Републике Србије („Сл. гласник РС”, бр. 98/2006 и 115/2021).

Међународни прописи

- Европска конвенција о људским правима, 1950 („Сл. лист СЦГ - Међународни уговори”, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2005 - испр. и “Сл. гласник РС - Међународни уговори”, бр- 12/2010 и 10/2015);
- Међународни пакт о грађанским и политичким правима, 1966 („Сл. лист СФРЈ” бр. 7/71);
- Универзална декларација о људским правима, 1948.

Судска пракса

- *Aksu v. Turkey*, no. 4149/04, 41029/04, (15.03.2012, § 44);
- *Bédat v. Switzerland* no. 56925/08, (29.03.2016, § 48);
- *Handyside v. United Kingdom*, no. 5493/72 (07.12.1976, § 49);
- *Kaboglu and Oran v. Turkey*, no. 1759/08, 50766/10, 50782/10, (30.10.2018, §§ 84-85);
- *Perinçek v. Switzerland*, no. 27510/08, (15.10.2015, § 196);
- *Savva Terentyev v. Russia*, no. 10692/09, (04.02.2019, § 61).

Одлуке Повереника за заштиту равноправности

- Притужба АА против ББ, због дискриминације на основу националне припадности, дел. бр. 07-00-145/2018-02, од 10.06.2019. године;
- Притужба Р. ц. м. против О. А., због дискриминације на основу етничке припадности у области јавног информисања, дел. бр. 489, од 19.04.2012. године.

Остали извори

- И. Крстић, Т. Маринковић, Европско право људских права, Савет Европе, 2016;
- Н. Петрушић, Говор мржње и узнемиравајуће и понижавајуће поступање: Правна квалификација и разграничење, 2019.

ПУНОМОЋЈЕ

Ја, Марко Јовановић, овлашћујем адвокатску канцеларију Инклузија из Београда, ул. Господар Јевремова бр. 1, да ме заступа пред Вишим судом у Београду у предмету ЗП 123/2024, и да у том поступку може у моје име и за мој рачун да преузме све неопходне радње.

У Београду,

22. 11. 2024. године

Марко Јовановић